

ВЪ КРѢПОСТѢТА МАРА.

Покорно извинение отъ всѣкого искамъ за тия прибавки казани и за наша смѣтка отъ покойния: *Стефанъ* — Тодоровъ — Димовъ — Търненъ — Хилядниъ — Милионера — Пазванчето — Кючукъ Устефанъ и Войводата Караджа († 31 Юлий 1868 г.). Който и за менъ частно тогива бѣхъ дори до качителни, но по послѣ както ще видимъ по доло, тѣ биле казвани отъ единъ Гений по умъ и по Храбрость. „Отъ Гърцитѣ може би и отъ Турцитѣ, казвалъ е той не веднѣжъ, ще ся отгървемъ, но отъ Европейцитѣ никогашъ, защото както едно врѣме теглѣли тѣ златото, отъ Давитѣ Американци: за драгала, бунджуци, за такова ще теглѣтъ сега пакъ отъ насъ — цѣлия Истокъ, до като ни видѣтъ единъ день: *единъ* на *сто* сръдня ржка, *десетъ* по сръдня — долня ржка, *двайси* не живи не умрѣли, а *шійсе* и *деветъ* уцърпани, като свраки когато ся връщатъ отъ дияволската оранъ, жетва и харманъ¹⁾, но за много богати намъ да ли ще илами отъ *сто хиляди* *единъ*...“ Наистина тия Стефанови думи, както ги казахъ по горѣ, че тѣ докачвахъ до нѣкадѣ и менъ, защото тъкмо ний — нашата връстъ младежи пригърнахми за пръвъ пжтъ, отъ тия само лопавитѣ и съсипателнитѣ части отъ Европейския животъ а не тия и за насъ полезнитѣ имъ части т. е. по послѣ го разбрахъ, защото за прѣзъ Пролѣтъта 1862 г. като бѣхме ся съгласили, че ще заминимъ за въ Сърбия, за това сръщо 25-й Мартъ с. г. на Благовѣщение — именния ми день, въ с. Трестенишко Теке, доде ушъ да се разбираемъ вече за кога ще тръгнимъ? Но това вече бѣше кжсно защото съ г. Радулъ вече бѣхъме ся условили да продължавами опитѣтъ си и Теорически.

Сутренъта на този день, (Благовѣщение), оставихъ братчето си Манолъ, да приготви нѣщо за ядени отъ шарана, който бѣше го донесълъ Караджата, а козаря Костадинъ, управихъ го съ козитѣ къмъ Источнитѣ върхове на „*Крѣпостѣта Мара*“. И щомъ като стигнахми козитѣ, ний върнахми Костадина да ни донесе ядението. То ний щото не ся и бихми съ Стефана, той като ся разкайваше за всички негови: борби и др. каза ми: „Азъ немога вече и да се върна въ Тулча, защото направихъ едни

¹⁾ *Свракитѣ* лѣтно врѣме за нѣколко ся поизгубватъ и като ся явятъ, тѣ биватъ уцърпани: съ голи вратове дори и бѣзъ опашки, за това има за тѣхъ тая поговорка: „орали, женали и довѣрхали на дияволитѣ“.